

תערוכת אמני עמק יזרעאל ה-5

שבועות 2017 • מרכז קהילתי, תמרת • 28.5-3.6.2017

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא | הפקה: דוד הירש | david@go2print.co.il

"סלינו על כְּתִפֵּינוּ, רִאשֵׁינוּ עֲטוּרִים; מְקֻצּוֹת הָאָרֶץ בָּאנוּ, הַבָּאנוּ בְּכוּרִים.
מִיְהוּדָה, מִיְהוּדָה, מְשׁוּמְרוֹן, מִן הָעֵמֶק, מִן הָעֵמֶק וְהַגָּלִיל-
פָּנוּ דֶרֶךְ לָנוּ, בְּכוּרִים אֲתָנוּ, הָךְ, הָךְ, הָךְ בַּתֶּךָ, חָלַל בְּחִלְלִי!..."
(מילים: לוין קיפניס)

אנו נרגשים להציג בפניכם את הקטלוג המתלווה לתערוכה השנתית של "אמני עמק יזרעאל".
התערוכה מהווה מוקד עליה לרגל למבקרים מרחבי הארץ, המבקשים לחוות את רחשי לב
המקום באמצעות מפגש אמנות חזותי, מגוון, עכשווי וכן דורי המייצג את פועלם של אמני
העמק ממחוזותיה וממגזריה השונים, שהינם חלק בלתי נפרד מאופיו ויופיו הייחודי של העמק.

זו השנה החמישית לקיום התערוכה המתקיימת בתמרת, כחלק מחגיגות שבועות במסגרת
אירועי פסטיבל "חלב ודבש", בתמיכת המועצה האזורית עמק יזרעאל.

אדרי שמעון ז"ל (קיבוץ חנתון)

בתערוכה הנוכחית מוצגות שתיים מיצירותיו העוסקות בנושא התנ"ך. האחת מציגה את "הפיתוי והגירוש מגן העדן" - חוה קוטפת מהפרי האסור, עוד רגע ותשתף בחטא גם את אדם, והם השניים יפקחו את עיניהם ויהפכו לבני תמותה.

והיצירה השניה: "עקידת יצחק" - בה מוצג רגע השיא, בו התרחשה תפנית בעלילה המקראית: "ויקרא אליו מלאך יהוה, מן-השמיים, ויאמר, אברהם; ויאמר, הנני. ויאמר, אל-תשלח ידך אל-הנער, ואל-תעש לו, מאומה: כי עתה ידעתי, כי-ירא אלוהים אתה, ולא חשכת את-בנך את-יחידיך, ממני". (בראשית, פרק כ"ב, פסוקים י"א-י"ב).

במהלך חייו, הציג שמעון בתערוכות בארץ ובעולם וזכה בפרסים שונים אודות יצירותיו. שמעון עלה לארץ מצרפת ב-1985 כאשר היה בן 31 ונפטר בגיל 52 (2005). אחותו של שמעון, בן עטר מרסל מקיימת את צוואתו להצגת ציוריו.

אילת עומרי (כפר יהושע)

בניגוד לתערוכות הקודמות בהן עומרי הציג צילומים הנוגעים ישירות בזיקתו לטבע ולנוף העמק, בתערוכה הנוכחית הוא מציג שתי עבודות מתוך סדרת צילומי אופנה שנוצרו במסגרת הפקה למוסף "סגנון". "הצילום מייצר סיפור ורגש. בראשית דרכי, רציתי להיות צלם אופנה, עבדתי כעוזר צלם לגולי כהן, שהיה מורה והשראה גדולה עבורי. גולי ניתב אותי לצלם כמה שיותר באור טבעי בשימת דגש למקור האור, הדבר מיושם אצלי בצילומי הטבע, כאשר צילומי האופנה מרתקים בהיבט של מפגש מול אנשים ותרבות". - (עומרי). עומרי אילת, בעל סטודיו לצילום בכפר יהושע.

אלוני תמרה (רמת ישי)

קופסת נוף - 'פסטורליה', המוצגת בתערוכה הינה מתוך סדרת עבודות בה תמרה עוסקת בחומרי מחזור לשם יצירת נופים מופשטים. העבודה נוצרה בשימוש בשכבות קרטון שונות, חשיפת המרקם הגלי הפנימי של הקרטון, חפירה וחריטה. השימוש בקרטון הגמיש מאפשר יציאה ממצע הפורמט המלבני השכיח.

לדבריה: "חשוב לי ליצור הגדה בין החומר הזמין והפשט - הקרטון הממוחזר לבין "אלגנטיות", ולכן חלק מהעבודות מהסדרה ממוסגרות לכאורה באופן "בורגני", אך מבלי להסתיר את מוצאן. וכן יש שימוש בצבעי זהב וגימור כלכה מבריקה, ולצד זאת נשארים חלקים חשופים המציגים את צבעו החום העכור של הקרטון".

תמרה, בוגרת "המדרשה לאמנות", הציגה עד כה בתערוכות שונות בארץ ובחו"ל.

שמש שי (קיבוץ אלונים)

חוקר ארכיאולוגיה בעיסוקו האקדמי. מציג מספר עבודות מתוך סדרת צילומים, העוסקת בהשוואה בין נופי עמק יזרעאל הישנים לעומתם כיום.

לדבריו, משיכתו ליצירת סדרת צילומים זו, נוצרה מתוך השפעתו ממחקר היסטורי בו שי עוסק, מחקר המלווה בשימוש בתמונות ישנות ורישומים עתיקים במסגרת מחקר השוואתי. בין עבודותיו המוצגות: מראה מגדל המים בכפר יהושע ובקיבוץ אלונים, מבנה בנהלל, ותצלום אווירי של קיבוץ אלונים.

שמאי רן (תמרת)

אמן חיתוכי עץ, יצירותיו נוצרו על פי סקיצות נוף שצוירו בטבע. כאשר המדיום הוא גם הנושא ביצירות המוצגות בתערוכה. הגיבורים הנוצרים מתהליך הגילוף, הינם עצים בנוף המדבר ובסוסיטא. "עיקר יצירתי הוא בהדפס עץ - חיתוך עץ ותחריט. טכניקה זו מאפשרת לבטא את אהבתי לרישום וגם את יכולתי הטכנית. עבודותיי ריאליות, והנושאים האהובים עלי הם נוף, דמויות ועירום." - (רן).

אשכנזי תרצה (תמרת)

מציגה סצנות רבות משתתפים, בהן דמותה שלה כציירת נוכחת אף היא בסצנה הציורית. היצירות משלבות מספר ממדי ראייה והתבוננות. כאשר הטכניקה הציורית מעורבת: צבע שמן, רישום בעפרון וקולאז'. והכלאה בין סגנונות ציוריים הנעים בין המופשט לרליסטי, בין המוקפד למשוחרר. כל אלה יחדיו מעניקים לציור תחושת עומק. כמו כן, תרצה כמו מבקשת לשתף את הצופה בתהליך הציור ומעשה היצירה עצמו.

בציור מסוים, מסופר סיפור מסתורי, שלא נועד להידבר בפומבי. בו מוצגת סצנת חוץ בנוף העמק, המאכלסת מספר ממדים: בהיבט הטכני, הרוחני ובהיבט של ממדי זמן. בציור זה דיוקנה של תרצה מתקופות שונות מופיע. דיוקנה בכחול (שהופיע בעבר בציור אחר, מהתקופה בה עסקה בציור הפיגורטיבי) שב ומופיע, וכן דיוקן נוסף בו היא ליד הקן מציירת, כמעט שקופה כרוח רפאים, עוד רגע ודמותה תתמזג עם הכד. חלק מהדמויות מביטות בנו. ובמרום השמיים ציפור אימתנית מרחפת כמו ממתינה לעוט על הפגר, כמו באה להזכיר לנו בני האדם אודות ימינו הספורים כאן, ותשומת הלב למעשינו, ה"ממנטו מורי".

אסדי דבאח נירוואנה (דיר אל-אסד)

מביאה את נקודת מבטה כצופה, ערכייה פלסטינית ישראלית, לגבי ציורו של האמן המורה שלה אלי שמיר, ציור המתייחס לנראטיב הציוני ישראלי וכן לתולדות האמנות - הנימפות שהפכו לחיילות. הקשר שלה לעמק נוצר באמצעות הציור. לדבריה: "אמן צריך ליצור אמנות הרלוונטית אליו כאדם, תוך קשב לתחושתו הפנימית שאינה מנותקת מהעולם החיצוני. כך יוכל לגעת בצופה ולהפוך את הרלוונטי בעולמו לרלוונטי גם עבור הצופה. באמצעות הציור אני מנסה להתמודד עם קושי אנושי שאין להתעלם ממנו, העובר על בני עמי, ברחבי העולם, המלחמות, והילדות האבודה שנגזלת ולעולם לא תשוב. הציור הינו אמצעי להעלות למודעות את השיח ההכרחי בנוגע למצב "הערבי", בעולם ככלל, ובמדינה בפרט." - (נירוואנה).

נירוואנה, בת 35, נשואה ואם לשלושה בנים. החלה את לימודי האמנות באוניברסיטה העברית בירושלים בשנת 2000. כיום סטודנטית שנה ד' ב"מכללת אורנים".

בגון אופיר (קיבוץ יפעת)

יליד הקיבוץ. ציוריו מציגים פיסות טבע מהחורשה של נוף ילדותו ביפעת. החורשה ממוקמת בין אזור הבריכה למוזיאון. "אני מסתובב בחורשה הרבה, לעיתים מצייר ולעיתים סתם מתבונן. מכיר כל עץ ועץ, כילד נהגתי לאסוף בחורשה פטריות אורניות, המקום עמוס זיכרונות מטיולים וחוויות ילדות, כיום אני מטייל שם עם ילדיי". ציוריו אלו צוירו מתוך התבוננות בטבע, במועד ישיבה אחד, ("Premier Coup").

גרץ-רן חיה (שער העמקים)

מציגה את ה"נערה והצבר" ציור בשמן על בד, מתוך הסדרה "השומרת".
 "גרץ-רן מחברת ביצירתה בין היסטוריה להווה, בין מציאות לדמיון ובכך ממחישה מסרים רבי-רבדים - עושר היסטורי ותרבותי. עיקרם של מסרים אלה נסוב על מקומה של הנערה, האישה, בהיסטוריה ובתרבות המקומית במחצית הראשונה של המאה העשרים, ומאה שנה לאחר מכן, בתרבות וביצירה של ראשית המאה העשרים ואחת. שום פרט מבין הפרטים המופיעים בציורים של חיה גרץ-רן אינו מקרי. הציורים הללו אינם ציורים אינטואיטיביים, אלא ציורים מחושבים המספרים את סיפור הארץ והאנשים שפעלו בה בראשיתה תוך הצגתם מתוך קונטקסט עכשווי, ביקורתי ומפוכח, המציע מבט חודר למציאות מורכבת.

כאשר אנו דנים בציור הריאליסטי, יוצאים מתוך הנחה, כי הציור מתאר את המציאות כפי שהיא, על מכלול האמיתות והדיוקים הנדרשים. לחילופין, כאשר מתכוננים בציור הריאליסטי של גרץ-רן, ניכר כי הכללים הללו משתנים והתוקף שלהם עובר תהליך של הסבה, סינון ושינוי, תוך יצירה של ריבוד משמעותי, עוררות של מערך שלם של שאלות, שלא בהכרח ניתן למצוא להן תשובה, בוודאי שלא תשובה מוחלטת". - (חגי שגב - אוצר והיסטוריון אמנות ישראלית 2016).

דניאל מיכל (כפר יהושע)

מוטיב השכשוך במאגר מים, הינו מוטיב מרכזי ביצירתה. בניגוד לסדרת העבודות הקודמת בה מיכל עסקה בדמויות המשתכשכות בכריכה השחיה של הקיבוץ, הפעם מיכל פונה אל מאגר מים טבעי. כאשר הציור מבוסס על צילום שצילמה בתה בגאון הירדן. שילוב המים, הדמות ועצי האקליפטוסים ריתקו אותה.

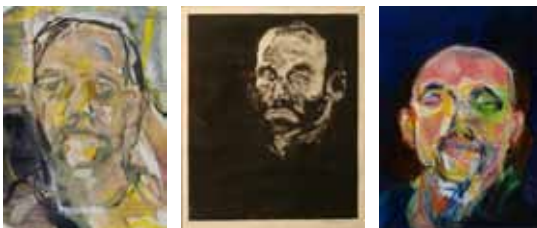
לניר בועז (שער העמקים)

מציג צילומים שצולמו בחודשים האחרונים. הצילומים הם חלק מתוך סדרת צילומים נרחבת של חברי קיבוץ שער העמקים ותושבים זמניים. בסדרה זו בועז עוסק מזה ארבעים שנה. לדבריו: "הקיבוץ עבר שינויים רבים בחברה ובכלכלה, בחיי השיתוף והשוויון, ואנו עוברים לצורת חיים אחרת. יתכן וצילומים אלה יהיו נקודת ציון-תיעוד דוקומנטרי היסטורי של האנשים בתנועה הקיבוצית ואולי גם במדינת ישראל. האם האנשים יראו כך בעתיד? בלבוש, בהופעה החיצונית, בהתנהגות... זה סימן שאלה גדול עבורי, שאותו אני מנסה לבחון. אני ממקם את המצולמים בסביבתם הטבעית ומביים את תנוחתם ואת האביזרים המקיפים אותם, מקפיד על צילום מביים וקומפוזיציה מעניינת. הצילומים בגווי שחור לבן, וכן מתלווים לדמויות המצולמות סמלים וויזואליים שונים בעלי משמעות, תוך התכתבות עם השדה האמנותי".

חיים אתי (רמת ישי)

מפסלת במגוון חומרים, אך בעיקר בחמר. בתערוכה היא מציגה מקבץ פסלי חיות: קרנף, סוס וקוף. יצירות תלת ממד, פרי דמיונה. לדבריה: "העמק הינו בסיס השלווה. מתוכו ובתוכו אפשר ליצור גשרים לנפש המחפשת את הדרך הנכונה. והיצירה, היא הכלי שמאיר את השבילים".
 אתי במקצועה מטפלת באמצעות אמנות, הציגה עד כה בתערוכות שונות ברחבי הארץ.

פרופ' בלין אבן (תמרת)

פסיכיאטר ופסיכואנליטיקן, צייר אוטוידקט. מציג את הטרילוגיה שלו - דיוקן עצמי בוורסיות שונות: ציור מונוכרומטי, קודר באמצעות מונוטייפ על דיו, לצד ציור קולוריסטי בטכניקה של שמן על בד ודיוקן נוסף באקוורל על נייר. לדברי פרופ' בלין ציורי הדיוקנאות בחומרים מגוונים, המוליכים את אופן הנחת הקו והכתם וכן הפורמטים בגדלים השונים, חושפים את המראה החיצוני וכן את התחושות הפנימיות והיחס ביניהם.

כץ סמדר (מושב ינוב)

בת נהלל, דור שלישי לחקלאים ראשוני נהלל ותל-עדשים. נופי העמק הם נוף ילדותה, סמדר עוסקת רבות בנושא זה הקרוב ללבה. לדבריה: "נופי העמק ודמיונותיו קיימים בתוכי והם ההשראה העמוקה ביותר שלי. 'שורשיהם בעורקי שלובים'". בציור המוצג: "שדות נהלל ממערב", סמדר ביקשה לגעת בשלוות התלמים המתכנסים אל חצרות הבתים, בשלל הירוקים האינסופי, וברוגע החיים על אותה כברת אדמה זה קרוב למאה שנה.

"כדי להנות מאמנות אין צורך בהשכלה אקדמית או ב"הבנת" אמנות. להבין כי הדרך היחידה לגרום לצופה חוויה רגשית היא לצייר מתוך כנות וחוויה רגשית. לכל צייר יש הדבר המיוחד בנשמته, הנר הדולק בו, המיוחד לו בלבד. ולכן מותר לנו, הציירים, לצייר ולתת ביטוי לאותו נר מיוחד הדולק בתוכנו, אף על פי שציירים ענקיים כרמברנדט הקדימו אותנו." - (סמדר).

סמדר, למדה ב- School of Visual Arts ניו יורק, וב- University of Wales אנגליה. הציגה בעשרות תערוכות יחיד וקבוצתיות בארץ ובחו"ל. מנהלת ב"ס לציור - "מרכז סמדר לציור", הקיים זה כשלושים שנה.

נמש ישראליץ רחל (תמרת)

מציגה מבט אל עבר נוף נהלל, מנקודת מבט מעבר למחסום הכניסה בתמרת. הציור נוצר במהלך התכוננות חוזרת ונשנית אל הנוף. משך יצירתו, התפרש על פני כחצי שנה, כאשר ממד הזמן, ומאגר המים ההולך ומתרוקן מהווה עניין נוסף מבחינתה. ציור שמן נוסף - "חלק משלם" אודותיו רחל מספרת: "מה ששבה את ליבי, הן רגליה של בתי נעמה כשהן בעמידה סטטית, ללא חלק עליון, הטורסו הזה מתכתב עם פסלים קלאסיים יוונים. ומנגד, הזאבה שלנו, ישובה בתום, כאשר כל רגע אפשרי להתרחש שינוי והיא עשויה להפוך לזאב טורף. בנוסף, קיימת משיכה אישית שלי לגוונים החומים: האדמה, הגוף והכלב".

דורצ'ין יעקב (כפר החורש)

יצירתו הפיסולית של דורצ'ין מפיחה נשמה בברזל. הפסל המוצג המכונה בשם מלאך - הינו מתוך סדרת המלאכים המתמשכת. מאסה כבדה של ברזל רתוך, חלודה, רדי-מייד של חומר תעשייתי בשילוב כותרת לירית רכה. והנה עוד רגע גוש החומר הכבד בקלילות ירחף לו.

דורצ'ין - פסל, צייר, מדען, מהאמנים החשובים והבולטים בישראל בעשורים האחרונים ומבכירי הפסלים בארץ המזוהה עם פיסול בברזל. עבודותיו נטועות עמוק בנוף הישראלי ובטבע ועוסקות בנושאים מקומיים ואוניברסליים כאחד. יצירותיו הוצגו בתערוכות יחיד וקבוצתיות רבות בארץ ובעולם. על עבודתו ויצירותיו זכה בפרסים רבים וחשובים, בהם פרס ישראל בתחום האמנות הפלסטית לשנת תשע"א ופרס א.מ.ת. לתרבות ואמנות.

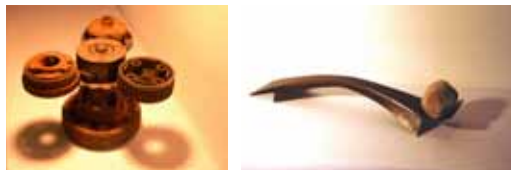

ויטלס מיכל (בית שערים)

הדמויות, שהיו מאז ומתמיד הנושא העיקרי ביצירתה, ומוקמו בדרך כלל בחלל פנימי כלשהו, החלו רק לאחרונה לצאת החוצה ולהשתלב בנוף חיצוני, וחלקן אף נדחקו לגמרי ופינו מקומן לנוף החיצוני בלבד. העבודות הנוכחיות המוצגות בתערוכה מדגימות תהליך זה, כאשר הן משתלבות אט אט בנוף ולעיתים נעלמות לגמרי.

מיכל מצטטת מפיקאסו: "הציור הוא דרך אחרת לכתוב יומן". לדבריה: "לתחושת, אני נמצאת במסע ציורי מתמיד כאשר הציור המרגש ביותר הוא זה שעדיין לא צויר".

ויטלס מיכל, רכשה את השכלתה בתחום האמנות בלימודי חוץ במכללת עמק יזרעאל, באוניברסיטת חיפה ובמכון לאמנות באורנים. הציגה כ-15 תערוכות יחיד ברחבי הארץ.

עידן הלל (קיבוץ גבת)

אמנות לאורך ההיסטוריה תמיד היוותה ראי לתקופה וכן כאמצעי לביקורת פוליטית/חברתית.

"סכסוכים" - זה הנושא המשותף לעבודות הפיסוליות פרי יצירתו של הלל. האחת, המשרתת חזון אופטימי, מכונה בשם: ירושלים-אוטופיה / JERUSALEM – UTOPIA / اورشليم-يوتوبيا והיא בנויה מחלקי מתכת, שלוש מערכות פלנטריות של גלגלי שיניים, המשתלבות ביניהן ומייצגות את שלושת הדתות המונותאיסטיות.

והעבודה השניה: "גשר", בנויה מגשר ברזל ומצדו האחד מונחת אבן כמחסום. לדברי הלל, ההשראה לעבודה זו באה מתקופת אינתיפאדת האבנים, כאשר צד אחד מוכן לשלום וצד שני אינו פרטנר.

הלל חקלאי במורשתו, עוסק בתכנון מערכות השקיה ובעל רקע טכני רחב.

מיצ'ל ענבר (נהלל)

מציגה בציור אקספרסיבי את הנוף הנשקף ממרומי גבעת שימרון (הידועה גם בכינוי: הר המלך ג'ורג').

אנו הצופים, מוזמנים לעקוב אחר משיכות והטחות המכחול ולחוש את אנרגיית התנועה המלווה את תהליך הציור עצמו.

ענבר מבקשת לבטא את נוף העמק המגוון והפועם. מושבים לצד כפרים, חקלאות מול התיישבות חדשה. כאשר הצבעים העזים הם שמעיידים על התרחשויות ושינויים בנוף העמק המשתנה. לדבריה: "בכל אשר אפנה אהיה נציגת העמק והמושב. אני יוצרת מתוך תחושת גאווה ושייכות למקום, מתוקף הערכים שגדלתי עליהם, אהבה לאדמה, הערכה לחקלאות, ולראשונים שבידם יצרו את ההווה שלי".

מיצ'ל ענבר, בת 27, אמא להילה וטל, דור רביעי בנהלל. בוגרת מגמת אמנות -יוצ'ו קנדה נהלל. בוגרת קורס רישום וציור, וקורס מדריכי אמנות ויצירה בקהילה. לומדת שנה ב' עיצוב גרפי ביוצ'ו חיפה.

שפריר עופר (קיבוץ יפעת)

עוסק בצילום טיפולוגי. בתערוכה עופר מציג צילומים של כלא מגידו וכלא שיטה, שהינם מתוך סדרת צילומים של בתי כלא בארץ. הסדרה אינה עוסקת רק ברובד הטיפולוגי הישיר הנוגע באיסוף מידע, סיווג, מיון ולבסוף השוואה, אלא באמצעות הצילומים הללו עופר מבקש לעסוק גם בשאלות פילוסופיות, דוגמת: האם התרבות האנושית היא כלא. והאם ההתנתקות שלנו מהטבע כרוכה בכליאה בתוך מבנים פיזיים ורעיוניים?

עופר מושפע מצלמי נוף אמריקאים וגרמנים. הציג עד כה במקומות שונים, ביניהם: מוזיאון חיפה. מוזיאון "ניקו דאדא". מוזיאון רמת גן לאמנות. וב"בית האמנים" בירושלים.

לוי הדס (אלוני אבא)

ציורה של הדס נוגע כתמיד בנימים חשופים, לרוב באמצעות דמויות ופרגמנטים של סיפורי משפחה וקרחים ובאמצעות דיוקנאות עצמיים שבאמצעותם היא מבקשת לתאר מצב נפשי רגשי.

הפעם, הדס בוחרת בדמותה של רונית אלקבץ ז"ל - שחקנית קולנוע, במאית, ותסריטאית מוערכת. הציור צויר מתוך צילום שפורסם בעיתון "הארץ" לאחר פטירתה. הדס התחברה לצילום ולדמות החזקה וחשה עצב וכאב כאישה, כיוצרת, כאמא ובכלל כבן אדם חי אל מת.

הפרפר על הכתף המוצג על בד חולצתה הכחולה של רונית, נוסף רק חודשים לאחר שהציור כבר היה גמור, אך לא פתור לתחושתה של הדס. "קשה לי להסביר את הנוכחות שלו... לקוח מסיפור אישי של חווית אובדן אישה מוכרת..." - (לוי הדס).

לוי הדס, ילידת 1973, ציירת, בוגרת "בצלאל". 2002 - זוכת פרס "דיוקן ראשון" של מפעל הפיס לאמנים צעירים. 2015 - "ארט אולימפיה" - תחרות בינלאומית לציור, פרס השופטת Cecile Debray.

מור יצחק (תמרת)

עבור יצחק, הדחף לפסל גובר על כל פילוסופיה או כוונה מודעת. כאשר יופיו הטבעי והגולמי של העץ הוא המנחה אותו בתהליך היצירה בו העץ הופך ליצירה חדשה, באמצעות גילוף רגיש מדויק ואוהב. המשפט: "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׁדָה" - (דברים, פרק כ', פסוק י"ט) מהווה בעבור יצחק משמעות עמוקה.

יצחק מור, אמן אוטודידקט, הציג בתערוכות יחיד וקבוצתיות ברחבי הארץ. נשוי ואב ל 6 ילדים וסב ל 17 נכדים.

שמיר אלי (כפר יהושע)

"כמו אירופה, דפנה, שירה ולהב במעיין אמי" - בציורו של אלי שמיר, כלב וחיילות לבושות מדים רוחצות בפתח ניקבת מעיין אמי (המעין) נקרא על שמו של אמנון (אמי) ברנר, בן קיבוץ הזורע, שנפל במלחמת ההתשה) הממוקם ביער קק"ל ברמות מנשה, החיילות מזהות את מבט המתבונן.

הסצנה הציורית מכתבת עם מיתוס ארטמיס ונערותיה, המתרחש בצהרי יום חם, בו הנסיך הטרויאני אקטאיון (Aktaion) מטייל ביער עם כלבי הצייד שלו, ובמקרה חולף סמוך למעיין ומבקש להציץ במערומיה הבהקים של ארטמיס הרוחצת עם נערותיה. מבטו האקראי הביא עליו את עונשו, ארטמיס בזעמה הפכה את אקטאיון לצבי ושסעה בו את כלבי הצייד שלו, שקרעו את בשרו לגזרים.

הציור הינו מתוך סדרת ציורי "גבולות", באמצעותה אלי מעלה שאלות אודות גבולות הארץ, מקומות, נרטיבים ומבטים.

פרוטר דלית (הסוללים)

דלית עוסקת בציור בשמן על בד, בגישה של ריאליזם מוקפד, אך כזה שמוותר לה ביטוי לבחירות אישיות בתוך המציאות הציורית, באמצעות מניפולציות שונות, תוך משא ומתן עם תחושותיה לעניין הנושא אותו היא מעלה על הכד. הציור הנוכחי: "טל במטבח של אילנה גור" - צויר עבור תערוכה קבוצתית שהוצגה ב"מוזיאון אילנה גור" ביפו. בתה של הציירת, צוירה במטבח המוזיאון כשהיא חגורה בסינר ומצנפת לבנים, כאשר בחירתה של דלית במיקום זה אינו מקרי. לדבריה: "המטבח במוזיאון מתאפיין בשילובים של אלמנטים ישנים מול מודרניים עכשוויים, ועבורי הוא מייצג את מעמד האישה בעבר לעומת מעמדה היום".

דלית מציגה ציור טעון נוסף שצויר בחלל המטבח, בו מוצג בנה הצעיר שכומתה צבאית לראשו וסינר למותניו.

יפה נצה (גבעת אלה)

הסביבה האנושית והנוף המיוחד את העמק מחלחלים לדבריה גם ליצירה. בתערוכה היא מציגה מיצב: "במחסן של אבא" - המכיל מעמד עליו מונחים כלי קרמיקה שנוצרו על ידי בעקבות זיכרון של חפצים שהיו במחסן בחצר בית ילדותה, לצד הצגת פריטים ישנים - Ready made.

"במיצב זה אני מעלה את זכרו של אבא באמצעות המחסן שהיה הראש והלב של חצר הבית והגן. זהו חלל עם חפצים וכלים המונחים בו באקראי והמקפלים בתוכם מכלול רב משמעויות: עבור אבי הם היו לשימוש יום-יומי לביטוי כישוריו ולהנאתו. עבורי הם קשת של צלילים ריחות ומראות המשקפים את דמות אבי". - (נצה)

"מכל יצירות האדם אני אוהב את אלה שהשתמשו בהן. סירי הנחשת עם הצלקות והשוליים המשוטחים סכינים ומזלגות שידיות-העץ שלהם נטשטשו מהרבה ידיים: צורות כאלה נראו לי האצילות ביותר..." (ברטולד ברכט, "מכל יצירות האדם", הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1978, ע' 115).

נצה, הציגה בתערוכות יחיד וקבוצתיות ברחבי הארץ. בוגרת החוג לאמנות, מדור יצירה, אוניברסיטת חיפה (1996). וכן רכשה לימודי אמנות במכללת אורנים, סדנאות קרמיקה, פיסול, ושיעורי תולדות אמנות.

טל יונתן (קיבוץ רמת דוד)

מתייחס בציורו למיתוס יזרעאלי, הקשור בחפץ מיתולוגי, אודותיו נחרז והושר בינקותנו: "האוטו שלנו גדול וירוק...". למעשה מדובר בשיר מתוך ספר הילדים: "בוא אלי פרפר נחמד" שנכתב ע"י פניה ברגשטין, והתבסס על אוטו משא, שהיה שייך לגבת / רמת דוד. ושירת את משקי העמק טרום הולדת אגד והקואופרטיבים.

יונתן מייצר האנשה לאותו חפץ גלילי שהפך מיתוס ולא נקשר ספציפית לאדם זה או אחר, עד שסיים דרכו על הג'אנטים בתור תחנת האגד הראשונה של קיבוצו. לכן, בציור האנשים כה קטנים לעומת המיתוס הענק. הציור בוצע בעזרת תמונות ארכיון מנוף קיבוצי. ציור נוסף, מתכבד בכותרת הלקוחה מתוך ספר שמות - "עשה לנו אלוקים אשר יילכו לפנינו". ציור זה צויר במיוחד לחג השבועות, מהווה תזכורת למסכת חטאים קמאית, פרשת עגל הזהב הקשורה בחג השבועות התנכ"י - חג מתן תורה.

זהו ציור אחרון בסדרת ציורי מחאה שהעסיקה במשך עשור את יונתן צייר בן קיבוץ. לדבריו: "מחמת גורלו לא הוטב בתהליך ההפרטה מצא עצמו כנביא זעם ש... נשאר בארץ נבו כאשר בני ישראל חצו את הירדן לארץ המובטחת. ומשכך, עם מכחול וקומץ צבעים הוא יוצא להילחם בתחנות הרוח של הקיבוץ המתחדש, תוך הציגו את האבסורד שבעזיבת גן העדן הישן לטובת ארץ מדבר וציה".

ד"ר יוסי שנטל (גבעת אלה)

מציג ציורים בשמן על בד, בסגנון פיגוראטיבי-ריאליסטי - ציור מתוך התבוננות.

ציוריו עוסקים בנוף סביבת מגוריו בעמק, ביניהם: מבט אל עבר צומת הכניסה לתמרת, ומראה העמק מכביש הגישה לתל שימרון ולבית העלמין של נהלל.

ובציור נוסף, מוצג מצבת הטייס - קבר מוקף עצי כרוש בלב העמק, על דרך עפר בין משמר העמק לכפר ברוך. קברו של הטייס שלום רקיר, שנהרג כשמוטסו התרסק במקום בראשית שנות ה-50. האירוע, ללא אזכור שם הטייס, מתואר בספר "פונטנלה" מאת מאיר שלו. לדברי ד"ר שנטל: "הציור נעשה בסתיו בשעות אח"ה המוקדמות כשהשמש עדיין קופחת, שדות העמק יבשים, חרושים וזרועים ממתינים לגשם הראשון. מרחוק נראה רכס הרי נצרת. מכונית חונה על אם הדרך".

42 שנה עבד ד"ר שנטל כרופא במרכז רפואי "העמק", מתוכם 20 שנה כמנהל מחלקה אורולוגית. בשנת 2012 פרש לגמלאות ועם זאת עודנו ממשיך לעבוד כרופא ומנתח במשרה חלקית.

"חיידק הציור קינן בי כל השנים, אך לא התפניתי לכך, עד שלקראת הפרישה לפני כשבע שנים התחלתי לצייר.

כשנים האחרונות אני מצייר אחת לשבוע בהדרכתו של הצייר והמורה רפאל שנייר - בוגר האקדמיה לציור בירושלים (JSS) של הצייר ישראל הירשברג. לפני כשנתיים הצטרפתי כתלמיד לסטודיו אצל הצייר והמורה אלי שמיר.

גרשוני-גאייר יסמין (נהלל)

שממת הלובן והריק האינסופי, לצד פיסת אדמה, מספר רקפות, דחפור ודמות הניצבת בכדידותה במרכז הקומפוזיציה הציורית. זהו ציור האקוורלי של יסמין, המכונה בשם "רקפות".

כתמיד, ציוריה מבטאים ביקורת ומסר אודות ההווה המשתנה בעמק. וכמו אותו נייר לבן הסופג בתוכו את צבעי האקוורל המימיים, כך נדמה שגם יסמין מספיגה את דמעותיה ורגשותיה המעורבים על הנייר.

"לפני מספר חודשים, התפרסם ברשתות החברתיות בצפון הודעה המתירה לקחת באופן חוקי, רקפות משטח מסוים במגדל העמק, בשל בנייה מתוכננת. הרגשות שלי היו מעורבים, בין שמחה לשתול פקעות בגינה, לעצב: עוד שטח ירוק בעמק יעלם.

המציאות של המרחב בו אני נמצאת, משתנה בקצב מהיר ומשפיעה על האמנות שלי. האורבניות מסיגה את הפסטורליות".

(גרשוני-גאייר יסמין)

מקלאוד נעמי (תמרת)

מבקשת לצלם את הטבע כפי שהוא. הטבע העוטף אותנו כאור. יחד עם זאת, היא יוצרת מניפולציה צילומית, באמצעות שימוש בצמצם סגור ובמהירות תריס נמוכה המייצרים את אפקט "מריחת התנועה", וכך מראה העגורים כמעופם בעמק החולה מתקבל כצילום בעל איכות ציורית.

לוטקין הלל (קיבוץ סוללים)

"vintage correspondence" / "התכתבות וינטאג", זהו שם יצירת הקולאז' של הלל. אודות הגדרתו כלפי אמנות הקולאז' שלו, הלל מביא ציטוט (בתרגום חופשי) מאת אמנית הקולאז' הידועה: Janet Jones (ג'אנט ג'ונס) - "חלקי מעטפות, מכתבים קרועים, קטעי טקסט וגלויות הנראים באופן חלקי גורמים למתבונן להשלים את הסיפור. מה היה תוכן החומר בזמנו? מי כתב ולמי נשלח? ומי הדמות?" הלל יליד דרבן, דרום אפריקה, בוגר College Art's Group. סיים לימודי תואר ראשון בעיצוב, עלה ארצה והתגייס לצה"ל. בתום שירותו הצטרף לקיבוץ סוללים, הקים משפחה, שם הוא חי ויוצר גם כיום. בעבר עסק בעיצוב ביתנים לתערוכות מסחריות וכן ניהל חברה לעיצוב ותצוגה. מאוחר יותר התמחה בלימוד קולאז' וצילום לומוגרפי ובשנים האחרונות האמנות הפכה לעיסוקו המלא, תוך שהוא משתתף פעיל בתערוכות בארץ ובחו"ל.

קדם דני (תמרת)

האמן דני קדם, משתמש באמנות ככלי לביטוי ביקורת חברתית, תרבותית ופוליטית. הוא עושה זאת באמצעות שפה אישית חריפה, הומוריסטית ונוקבת המתגלמת ליצירות פיסוליות בטכניקה מעורבת תוך שימוש בחומרים זמינים. בתערוכה הוא מציג שתיים מעבודותיו הנועזות "ללא כותרת", ביניהן: "המשתין מהמקפצה" ו"התקרנפות".

בן כנען מתן (רמת ישי)

מצייר בשמן על בד, מהתכוננות ישירה, נוהג לשוב לאתר הסצנה, לבחון את האור והנוף. כאשר כל ציור שלו נמשך פרק זמן רב. בשנת 2015 זכה בהכרה בינלאומית מעולם האמנות, בעקבות זכייתו באחת מתחרויות הציור החשובות בעולם: National Portrait Gallery כאשר הציג את הציור הריאליסטי המרשים "אנאבל וגיא". לאחר זכייתו שיתף מתן בתחושותיו: "מבחינתי לצייר ציור ריאליסטי זה כמו סופר שמשתמש במילים ברורות כדי לספר סיפור. הכתם בשבילי הוא מילה, זו השפה שאני יכול לדבר בה." - ("כלכליסט", דנה גילרמן, 16.7.2015). מתן ממשיך לצייר בסטודיו שכרמת ישי, הישוב בו גדל. בתערוכה הוא מציג בפנינו נוף מרהיב מנקודת מבט מאלפי מנשה לכיוון השרון. את מתן ריתק הטווח האטמוספרי ותוואי השטח השונים המופיעים בציור.

שונקרט תמירה (קיבוץ הסוללים)

הציור עבור תמירה הינו תהליך נפשי, והוא נבנה בשכבות, וכמו נוצר מתוך הצבע. תמירה מציגה יצירות המדברות על "דחיסות החומר" הגוף הפיזי הנוצר מדחיסות רבה, לעומת האנרגיות הסובבות אותנו. תמירה מבקשת לשתף ב"אני מאמין" שלה: "אני מאמינה כי בכל אדם יש יכולת ליצור, היכולת הזו במקרים רבים מכוסה בהרבה שכבות של "אני לא מספיק טוב", "אתה לא כשרוני" ועוד... בכדי להגיע ליכולת הטבעית הנמצאת בתוך הנשמה, צריך לעבור תהליך שמקלף את חוסר האמון שלנו בעצמנו, תהליך מעצים שבסופו נבין שכל דבר שנרצה בו נוכל לו אם נאמין שנוכל. אלו הסדנאות שאני מקיימת - תהליך נפשי עם ציור".

ד"ר שנטל נמרוד (גבעת אלה)

מציג בעבודותיו את מקורות ההשראה שלו, הטבע הנוף ובעלי החיים. ברישום המכונה: 'ארוחת בוקר על הדשא', בטכניקה של פחם על נייר. נמרוד מציג שלושה כלבים מסביבת מגוריו בעת ארוחת הבוקר. לדברי נמרוד הרישום בא לתאר את עולמם של הכלבים כמשפחה וגם על מנת לעורר בנו, הצופים, חמלה והערכה לבעלי החיים ככלל. הכותרת שנתנה לרישום זה קורצת לציור מפורסם של אדוארד מאנה האימפרסיוניסט 'ארוחת הבוקר על הדשא' (1863), בו שלוש דמויות ישובות וסועדות במרחב הפתוח, שני גברים לבושים ואישה עירומה. ציור שעורר ביקורת וסערה. אודות בילוי מפוקפק ובו גברים לבושים מול עירום נשי.

כמו כן מוצג ציור נוף, מבט אל עבר מצוק הארבל, בטכניקה של שמן על בד.

ד"ר נמרוד שנטל רואה עצמו כאוטוידקט בעיקר, לומד אצל המורה והצייר רפי שנייד. הציג תערוכת יחיד במשמר העמק.

לוי שמעון (קיבוץ מזרע)

זו השנה הראשונה בה יצירתו של שמעון תופיע בתערוכה. שמעון מגדיר עצמו כאמן רב תחומי העוסק בציור, בפיסול ובתפאורות. במהלך 22 שנה לימד אומנויות עץ. רוב ציוריו כיום הינם בשמן על בד באמצעות שימוש בשפכטל, ללא שימוש במכחולים. אחת מיצירותיו בטכניקה זו המוצגת בתערוכה היא של הנער הפורט על הגיטרה. ציור שמאזכר במובן מסוים ציור קוביסטי.

לוי פרומן מרינה (נהלל)

חקלאות על רקע נוף אורבני היא הנושא המרכזי ביצירתה הציולמית של מרינה. נושא זה מלווה בנושאים אחרים העולים מהצילום, בו נראת קבוצת נשים ערביות מלקטות בשדה בצלים בעמק, שברקע נוף אורבני של העיר עפולה.

החקלאות שהיתה מזוהה עם מפעל ההתיישבות הציולמית, ועם קום המדינה נוצר הצורך להמשיך בתנופה רבתי במפעל חשוב זה. בשנים האחרונות את עובד האדמה הישראלי הציולמית, מחליפות ידיים אחרות... מוטיב הנשים העובדות בשדה מופיע לאורך תולדות האמנות בווריאציות והקשרים שונים: כך למשל בציור הידוע כזרם הנטורליסטי של האמן הצרפתי ז'אן-פרנסואה מילה. בו מוצג שלוש עובדות בשדה: "המלקטות" (1857).

מרינה הוזמנה לפני כשנה לוועידת החקלאות בירושלים, במעמד נשיא המדינה, שם הוענק לה אות הצטיינות כצלמת חקלאות.

הדרי מוניקה (קיבוץ גבת)

מציגה שתיים מתוך סדרת הצלחות הרישומיות המכונות בשם: "החייל העייף שכ הביתה".

ביצירות מופיע דמות חייל שכוב ברישום בהקצרה. היצירות עשויות קרמיקה עברו תהליכי שריפה בתנור לשם הגעה לגימור המתבקש. הצלחות נוצרו בתקופה בה בנה של מוניקה היה חייל במלחמת לבנון הראשונה, בשוכו הביתה מותש, נרדם.

מוניקה, אמנית בעלת שפה אישית מזוהה, הציגה עשרות תערוכות יחיד וקבוצתיות. ביניהן: במוזיאון ישראל, מוזיאון ארץ-ישראל, מוזיאון ווילפריד ב"הזרוע", במשכן לאומנות בעין-חרוד ובגלריות נוספות בארץ ובחו"ל.

שוחט משה (תמרת)

מציג מספר יצירות פיסוליות מחומרים שונים: דיוקן ראש אדם בטכניקת יציקת ברונזה על בסיס אבן. פסל נוסף חצוב באבן מתאר דמות אדם מכונסת. יצירה נוספת, משלבת אובייקט נוסטלגי - בור סופג ששימש כשירותים במושבים וקיבוצים רבים בראשית ההתיישבות בעמק. יצירה זו עשויה להיקרא בהקשר אסוציאטיבי מסוים, כהומאז' ל"מזרקה" הנודעת פסל "רדי מייד", המשתנה שיצר הפסל הצרפתי מרסל דושאן, בשנת 1917.

הרפז יעל (גבעת אלה)

כתמיד, ציוריה המופשטים, נאמנים לסקאלת צבעים מונוכרומטית המשלבת בין המונוכרום של ציר השחור-לבן למונוכרום אדום-ורדרד בשלל גווניו, הציורים עוסקים בנושאים בראשיתיים טעונים. הפעם הציורים המוצגים הינם מסדרה העוסקת בהקשר רוחני לדמותו של ישו, במשמעות היחיד הנושא את המחויבות לגורלו האישי הייחודי. כנושא הצלב של סבל הנאמנות לאמת הפנימית. "ישו כמו היצירה מסמן התגלות מפתיעה שאסור לחפש אותה, אבל צריך לזהותה כשהיא מתרחשת. הפסיון - מסע הייסורים של ישו מכיל כפל משמעות של תשוקה וסבל. הקו האופקי והקו האנכי בצלב מסמל את מתח הניגודים שבנפש והיצירה אחזת בתוכה את הניגודים."- (יעל). יעל במקצועה מטפלת המשלבת בין פסיכותרפיה ורוחניות (עו"ס, M.A במדעי הרוח), עבודה, הציור כתהליך אינטימי ומשתנה.

לילך יורם ז"ל (כפר יהושע)

כיכד אותנו בהשתתפותו החל מתערוכת הביכורים של "אמני העמק". יורם איש אשכולות היה. כבר בהיותו צעיר התגלה בו הכשרון לציור. והוא פנה לעיסוק באמנות הפלסטית תוך שהוא משלב את אהבתו זו יחד עם עבודתו במשק. יורם יצר בטכניקות שונות והיה בין ותיקי המורים בארץ בהדפס רשת (משי). בין השנים 1987-1995 שימש כיו"ר המועצה הארצית של אגודת הציירים והפסלים בישראל - בתפקיד זה ערך והוציא שני ספרי אמנות של חברי אגודת הציירים בישראל. בשנים שלאחר מכן ריכז את קבוצת הציירים הישראלים והיה יו"ר הסניף הישראלי שחבריו באגודת I.A.C. בברצלונה - חברים אלו השתתפו בתערוכות רבות בגלריה "זירו" בברצלונה וכן בבית אגודת הציירים בת"א. לאחר שנים של הוראת מקצוע ההדפס במספר מכללות בצפון הארץ, פרש והקים את סדנת ההדפס בכפר יהושע - שם יצר את עבודותיו ולימד. לאורך חייו, זכה בפרסים אודות יצירותיו, והשתתף בתערוכות רבות בארץ ובחו"ל. עבודותיו נמצאות באוספים. שתיים מיצירותיו העוסקות ברכבת ובנופי העמק מוצגות בתערוכה. והוא - יורם כמו ממשיך במסורת ומציג עמנו גם השנה. יהי זכרו ברוך.

גולן יפעת (אלוני אבא)

מציירת בסטודיו שבביתה, מקור ההשראה העיקרי ליצירותיה הינו טבע המשתנה ונוף העמק.

באמצעות הציור יפעת מבקשת להנציח את הרגע החולף. לדבריה: "נוף השדות והאלונים מקיף את ביתי ורוב ציוריי הם של בני משפחתי בטבע הסובב אותנו, הגינה והשמורה ליד הבית. באחרונה דייקתי לעצמי את עבודותיי כלכידת רגעים שמרגשים אותי, רגעים שאני מצלמת כדי לצייר, או רגעים שאני מוצאת מפשפוש בארגזי תמונות או במחשב. משמח אותי לחשוב שהרגעים הללו בחיי ילדיי יהיו מונצחים בבתייהם גם הרבה אחריי."

בירן טובה (תמרת)

טובה מציגה, פסל קרמי המתנשא לגובה מטר ועשרים ס"מ. שהינו כמוטציה, צמח דמיוני, סימביוזה בין צדף ופטירות. הפטרייה רכה וגמישה, לעומת הצדף הקשיח והמקובע שהגיע מהים והתרוקן מהיצור שבתוכו. שניהם יוצרים הרמוניה של ניגודיות הקיימת בטבע.

לדבריה: "החמר מאפשר לי ליצור 'יש מאין', חומר גמיש וחם המאפשר לי לפסל פסלים גדולים וחלולים וכן ליצור צורות מעוגלות והרמוניות, ללא צורך בכוח פיסי רב".

את הכשרתה האמנותית טובה רכשה במקומות שונים: הוראת האמנות במכללת דוד ילין בירושלים, קורסים לפיסול קרמי בעין הוד, לימודי אומנות ועבודה במחלקה לקרמיקה באוניברסיטת חיפה, וקורסים לקרמיקה בקולג' בארה"ב.

סלעי הילה (יקנעם, מושבה)

מציגה עבודות מתוך הסדרה "החממה", המבוססת על צילומי החממה הניסיונית. "בסדרת החממה ציירתי מצילומים של אבי בחממה, אשר עוסקים בניסיונות שלו לפתח זנים חדשים של צמחים, ומעלה שאלות אודות המתח בין "הטבע" ל"טבע המתורבת", בין הציור "הנכון" לציור ה"פראי". - (הילה).

הילה, ילידת 1973, ציירת ומורה לרישום וליצור. בעלת תואר ראשון ותעודת הוראה מ"המדרשה לאמנות - בית ברל" (BED 2006), ותואר שני מהחוג לאמנות יצירה באוניברסיטת חיפה (MFA 2013). הציגה עד כה בתערוכות יחיד וקבוצתיות ברחבי הארץ. עבודותיה נמצאות באוספים פרטיים.

יסופוזון חלימש אורלי (מושב היוגב)

מביאה מראות מביכורי תבואת ארצנו, וחקלאות על ענפיה השונים מיישובי העמק. בין הצילומים: עגבנייה עסיסית בשלה, חמנייה, שדה חיטה ותרגולות כלול.

אורלי בוגרת ה'מדרשה לאמנות - בית ברל', יוצרת בתחום הציור ורקמה אומנותית. עוסקת בהדרכה, והדרכת אומנות לאנשים בעלי צרכים מיוחדים.

שלזינגר יעקב (תמרת)

מעניק חיים אחרים לבובות חלון ראוה באמצעות טכניקה ממוחשבת שמקנה סוג של הנפשה.

העבודה המוצגת המכונה בשם "תפנית", צולמה בשנת 2014 מספר חודשים לאחר שיעקב גילה כי הוא סובל ממחלה. הגילוי השפיע ויצר תפנית בסגנונו הצילומי ובעבודתו האמנותית.

יעקב מספר: "מאז ילדותי כשאחזתי לראשונה את מצלמת הבוקס של אבי, ניסיתי להיות ייחודי בסגנון צילומי, עד כדי שאחזתי את המצלמה בזוויות שונות. אהבתי לבני האדם ולחברה הביאו אותי להתמקד בצילום דמויות חולפות ברחוב ולעיתים דוקא בדמויות טרגיות בשולי החברה. בעזרת הצילומים ניסיתי להביע דעה ועמדה לגבי החברה ולעיתים אטימותה. בסיור עם משלחת מהכנסת הנצחתית את שלהי הקהילה היהודית באתיופיה, חודשים ספורים לפני עלייתה ארצה במבצע שלמה".

שלזינגר יעקב, עורך עיתונים מזה 34 שנה.

פאר עומר (תמרת)

צעירת המשתתפים בתערוכה, תלמידת כיתה י', מציגה חלק מעבודות הביכורים שלה, שהוצגו בתערוכת עבודות גמר בתיכון ויצ"ו נהלל. ציורים של דמויות נשיות, בטכניקה של שימוש בצבעי איפור על נייר קנסון.

עומר בחרה לצייר חמש נשים מתרבויות שונות בעולם, כאשר צבעי האיפור שהינם כלי הציור עצמם, אינם משמשים רק כצבע וקו לשם יצירת הציור עצמו, אלא כביטוי לתרבויות השונות בהן האיפור המסוים הינו חלק ממנהגי המסורת.

בתערוכה היא מציגה שתיים מהדמויות.

יעקבי אבי (ג'ק) (תמרת)

מרבית יצירותיו מציגות את נופי העמק ודמויות משמעותיות בחייו המצויות בנוף הפתוח. תהליך יצירתו, מתחיל בהתבשלות רעיונית במהלך תקופה מסוימת לפני שהביצוע יוצא אל הפועל. אבי מבקש להעביר בדיוק מרבי עד כמה שניתן את האווירה המיוחדת הנוצרת בין האדם לטבע ולסביבה בפעילויות שונות ושגרתיות.

בתערוכה מוצגים שניים מציוריו: באחד מוצגת קבוצת חבריו, הרוכבים על סוסיהם, קבוצה אליה אבי משתייך. וציור נוסף בו מוצגת תמר, בתו הקטנה, בחצר.

הציורים משקפים את אהבתו לאדמה, לעבודה החקלאית, לנופים, לתאורה ולצבעים המיוחדים לעמק ולאדם המשתלב בנוף.

אבי תושב העמק כשלושים שנה. מרבית שנותיו בעמק כטייס קרב בבסיס רמת דוד, עליו גם פיקד. פרש משירותו הצבאי בשנת 2010 ופנה לתשוקה ישנה שהמתינה במשך שנים - ציורי טבע ופורטרטים.

שמיר סיגל (גבעת אלה)

יצירתה של סיגל כוללת שני מכלי קרמיקה פיסוליים שהם כעבודה אחת. העבודה עוסקת במצב העכשווי, בהיבט בו הטבע מתקיים לצד תנופת בנייה וגידול האוכלוסייה בעמק. השדות והמטעים לצד הבטון והכבישים.

"אני עובדת בחמר שהוא במקורו מהטבע, מהאדמה ואשר לאורך ההיסטוריה שימש רבות לייצור מכלים וכלים שימושיים.

בעבודה שני מכלים פיסוליים - האחד מדמה את הבטון, הבנייה והפיתוח, ובו משולבים כפתורים שעליהם מציירות תמונות נוף וטבע. לעומתו ולצדו, המכל השני מסמל את האדמה בצבעו ובטקסטורה הרכה שלו ובו משולבים כפתורים ועליהם ציורי בתים, גשרים וכבישים." (סיגל).

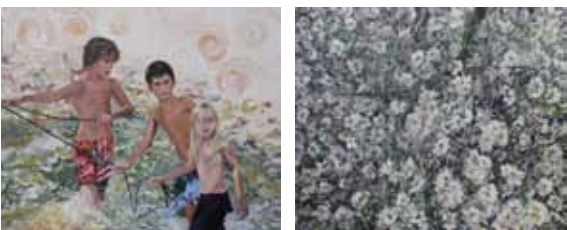

בר-יוסף איתי (שימשית)

מציג יופי סדור וגיאומטרי. בצילום, גזעי עצים הטחובים בשלג, כשרק דמות זאב בודדה המבליחה בתנועה מפירה את הסדר המופתי והמונוכרומטי בשחור-לבן של הטבע. צילום זה כחלק מפרויקט תיעודי המתפרש מזה מספר שנים, אודותיו מספר איתי: "בצילומי בשנים האחרונות אני מתעד התרחשויות בנוף, המצביעות על האדם כאחראי הראשי לעיצוב עולמנו. לרוב ההתרחשויות הנפיות שיוצר האדם גוברות על הנוף יציר הטבע, אבל ישנן פעמים בהן הטבע הוא שמתפרץ לתוך המציאות האנושית במאבק הרואי אחרון, להוכיח שהיה כאן קודם, לפני התווה וכוונו. המאבק, בין הטבע האנושי לטבע שאינו אנושי, מצוי בבסיס עבודתי האמנותית. מאבק אלים וקשה שאני מחפש את ביטוי דווקא במקומות בהם הוא מתרחש בשקט - ביערות, באזורי ספר וגבול, במדבריות ובהרים. העבודה צולמה בתוך מכלאה של זאבים בגן-חיות בפנילנד". איתי בר-יוסף, צלם ויזם הי-טק בן 45, בוגר המחלקה לצילום ב"בצלאל" (1995-1999), נשוי ואב לשני ילדים, כלבה וחתול. לרוב עוסק בצילום סדרות פוליטיות-ביקורתיות המתעדות את הנוף הישראלי. הציג בתערוכות בארץ ובחו"ל.

פורת אברהם (קיבוץ מזרע)

מציג בצילום בשחור-לבן את נחש "שפיפון הגג", אשר גדל במעונו של אברהם והיה חלק מאוסף תחביבו. זווית הצילום וזוג ה"קרניים" שמעל עיני השפיפון, ייצרו פרופיל מעניין של נחש מיוחד במינו. הצילום, צולם על ה"סט" במעונו של אברהם בשנת 1975 ולאחר מכן הועבר הנחש כלאחר כבוד לחדר הנחשים בבית הספר שדה בוקר.

צימבליסטה ננצל אלה (בית לחם הגלילית)

משלבת בין הפיגורטיבי למופשט, בציור שצויר מבטן אם, ילדיה הרכים, עוד רגע יהפכו לגברים צעירים ויעברו לרשות ושרות בצבא. "הילדים במים, מוקפים בטבע. אלו החיים השוקקים המתפרצים סביבם ובתוכם. הם אווזים בחבל, המחבר אותם. לא ברור לאן קשור החבל, סמל הצלה. מבטם מופנה ונדמה כי הם מבחינים בדבר מה. אולי מדמיינים. מכתפו של ילד אחד, כמו יוצאת ציפור זמיר. גם כמחוזה לדנציגר על יצירתו 'נמרוד' וגם על כלל משמעויותיו של הזמיר בשירתו היפה, באהבה שהוא מפזר, ובכמיהה לחופש." - (אלה). ציור נוסף: השקדייה בפריחתה, עת האביב מתעורר, כמרבד פרחים צפוף. הציור צויר מהתבוננות ישירה אל עבר עצי השקדיה המרהיבים הממוקמים בעמק במורד השדה של יונג אתגר. אלה, הציגה בתערוכות שונות ברחבי הארץ, עבודותיה נמצאות באוספים פרטיים. 1990-1993 לימודי אמנות והוראת אמנות ב"מדרשה לאמנות", רמה"ש. "החיים ציוו עלי ונתנו לי את הזכות לבטא עצמי דרך החומר." - (אלה).

שצמן רות (אלוני אבא)

מציירת מתוך התבוננות ישירה בנופים גיאוגרפיים ואנושיים, כאשר היא שבה לנקודת התצפית במושא הציורי מספר פעמים לשם השלמת היצירה. בתערוכה היא מציגה מבנה נטוש מסביבת מגוריה, שבאלוני אבא, שבצדו האחד מתמרת צמרת עץ דקל. על פי הסיפור הישראלי, במבנה מרשים ומעורר השראה זה, התרחש סיפור "פונטנלה" מאת הסופר מאיר שלו.

צ'וברוצקי ראימה (מגדל העמק)

"אני מציירת דיוקנאות מתוך אהבת האדם. כל צייר מצייר בסופו של דבר את עצמו. אני שואפת לשלמות, לטוב וליפה גם במקומות של חוסר שלמות. מאז שאני זוכרת את עצמי אהבתי לצייר, אך התייחסתי לזה כתחביב, מגיל 35 הציור הפך להיות חלק מרכזי בחיי." סגנונה הציורי לרוב ריאליסטי, מושאה הציור העיקרי עוסק בציורי דיוקנאות מתוך התבוננות במודלים, בתהליך מתמשך המאפשר היכרות וקרבה.

ראימה צ'וברוצקי - נולדה ב 1951 במולדובה. עלתה ארצה בשנת 1973. בין השנים 1989-2006 השתלמה במכללת ויצ"ו, ובביה"ס לפיסול ולציור "בסיס". וכן, למדה אצל האמן מקס גורביץ. הציגה בתערוכות שונות בארץ.

גבאי אילנה (מושב מרחביה)

עוסקת בפיסול קרמי, עיקר נושא יצירתה הינו דמויות פיגורטיביות, הנוצרות בהשראת זיכרונות, דמיון ומאנשים הסובבים אותה. בתערוכה היא מציגה מספר פסלים: דמות ליצן צבעוני, וילדים שובבים וביישנים, בהשראת נכדיה. לדבריה: "העיסוק באומנות מעניק תרפיה לנשמה, אנרגיה וכוח ליצירה ומאפשר לבטא את הרגשות והחוויית האישיות". והיא מביאה מדברי החוקר האומנות והפסיכולוג הסיני צונג כן יון: "פיסול הנו אמנות שמרחיבה הלב והדעת. נוכחות פסל אהוב בבית או במקום העבודה, מעשירה איכותית את הסביבה ומשרה על המסתכל אווירה נעימה, מרגיעה ונוחה".

אילנה עוסקת בפיסול כ 30 שנה, מנהלת סדנאות לפיסול קרמי למבוגרים וילדים בסטודיו במרחביה.

דורון מיכל (קיבוץ יפעת)

מציגה מקבץ צורות אורגניות, אמורפיות - פסלי חוץ העשויים נייר ומלט.

הנייר מהווה אמצעי בעבורה לבריאת עולם תוכן חדש. תוך שתהליך הפרוק, הלישה, ההדבקה, הצביעה והבנייה מחדש, מאפשר עבודה לבטא את נפש היוצרת שבה.

מיכל מביאה ציטוט מ"שיחות עם ברנקוזי" - "את הצורות שנותנות חיים לסימנים, תמצא בכל דבר בטבע. עלינו, המשוררים והאמנים שמחפשים את נשמת הדברים, מוטלת החובה לנחש ולגלות אותם, למען כל הצמאים ליופי ולאמת".

דורון מיכל, כ-30 שנה חוקרת ויוצרת בנייר, הציגה בתערוכות רבות ברחבי הארץ.

לויטה אלון (אלון הגליל)

ההיבט הארכיטיפי של "אמא אדמה" מוצא את ביטויו בסדרת צילומים שנוצרה על ידי לויטה אלון, בעקבות השריפה בכרמל ומראות ההרס בטבע. החורבן הוא שעורר בו את הרצון ליצור חיבור בינו לבין לידה מחדש, באמצעות צילום נשים הרות, המסמלות עבורו את ההתחדשות והיופי.

לדבריו: " הטבע, כחות השני המחבר בין עולמותיי. בין מקום מגוריי לתחום הצילומי האהוב עלי. הנשים ההריוניות שלקחו חלק בפרויקט הצילומי, רובן תושבות העמק. הטבע היווה עבורן מקום מועדף לצילום. בתערוכה מוצגים שני צילומים מהסדרה.

מאיו לוי מלי (תמרת)

"צילום השקיעה, צולם בכניסה לתמרת כאשר השיבולים החלו לצמוח. אני אוהבת את הכפילויות התמטיות שנוצרו בה: הדרך לפני שוקקת החיים של צומת נהלל והדרך הדוממת שמאחורי הנשקפת במראה, המוליכה לבית העלמין. השקיעה הרחבה לכיוון הכרמל וזו המצומצמת הנשקפת בעדשת המצלמה, המרחב הטבעי (אדמה, טבע) למול המלאכותי (המכונית, אני והמצלמה). האני המתכונן והאובייקט עליו אני מתכוננת. ריבודיות, עומקים וקצת מסתורין הדורש התכוננות נוספת יוצרים מבחינתי תמונה מעניינת יותר" - (מלי).

מלי הציגה עד כה בתערוכות יחיד וקבוצתית ברחבי הארץ. בין הצלמים המשפיעים על עבודתה, הצלם הצרפתי - אנרי קרטייה (Henri Cartier-Bresson 1908-2004) מאבות הצילום המודרני, ובין המשפיעים בדורו על אמנות הצילום. ממנו, היא שואבת ומיישמת את התובנה, כי בכל צילום צריך להיות רובד חבו שאינו נגלה במבט הראשון.

רוכין שמואל (תמרת)

בצילום המוצג, דמות מתהלכת בשבילי הנוף הפתוח. שמואל למד צילום אצל הצלמת שי גינות, אצלה רכש את הטכניקה הייחודית אודות: "ציור במצלמה". הצילום בעל האיכות הציורית משדר כמו כן אווירת מסתורין מסוימת, ניתן לקרוא אותו בהקשר לעיסוקו המקצועי של שמואל כהילר ומטפל הוליסטי.

תערוכת אמני עמק יזרעאל ה-5

שבועות 2017 • מרכז קהילתי, תמרת • 28.5-3.6.2017

אוצרת התערוכה: נורית טל-סנא | הפקה: דוד הירש david@go2print.co.il